

gjældende Grundteiere eller Brugere; det synes derfor nu naturligt engang for alle i Loven for Hærens Ordning at faa denne Bestemmelse fastslaaet i Stedet for at gjøre den til Gjenstand for hyppigt tilbagevendende Forhandling. Dette har været Grunden til, at Ministeriet er fremkommet med det i § 18, sidste Stykke, optagne Forslag.

Følgende Afsnit i Hærloven: „Linie- og Reserveafdelingernes Krigsstyrke“, „Forstærkningsafdelingernes Mandskab“ og „Militærarbejdernes Indkaldelse og Uddannelse“ ere ikke optagne i dette Lovforslag. Det kan nemlig ikke anses for hensigtsmæssigt ved Lov at fastslaa Bestemmelser for Afdelingernes Krigsstyrke, da denne afhænger af Forhold og Omstændigheder, som Loven ikke kan forudse; Bestemmelserne om Forstærkningen ere samlede paa et senere Sted i Forslaget og derfor paa dette Sted indskrænkede til den i § 19 givne almindelige Regel; Afsnittet om Militærarbejderne er blevet overflødig, da det ikke længere er paaregnet at anvende denne Klasse Værnepligtige til Tjeneste Hæren.

Hærens Nummer.

Til §§ 20—55.

I de indledende Bestemmelser, der i Hærloven findes angaaende „Hærens Befalingsmænd i Almindelighed“ er der foreslaaet nogle Forandringer, der ere en naturlig Følge af det, der tidligere er udviklet. Naar der saaledes i § 21, som omhandler de forskellige Klasser af Befalingsmænd, i Stedet for Hærlovens Oberster er foreslaaet 2 Stabsofficersklasser, Oberster og Oberstlieutenanter, da er dette begrundet i Indførelsen af Regimentsinddelingen, som nødvendiggjør et Trin mere i den militære Rækkefølge end hidtil. De øvrige Bestemmelser om Inddelingen af Hærens Officerer og Underofficerer ere bevarede uforandrede, men man har søgt at give dem en simplere Affattelse og udeladt de særlige Bestemmelser for Forstærkningens Befalingsmænd.

Den i Værnepligtsloven af 2den Marts 1861 § 25 givne Bestemmelse om, at den, der i Tjenestetiden har erhvervet en Grad eller

særlig Ansættelse, ved Indkaldelse til Tjenesteydelse ikke kan benyttes i nogen ringere Grad, er bortfalden i den efter Hærlovens Vedtagelse udfomne Værnepligtslov. Man har imidlertid anset det for rigtigt i Hærloven at faa det udtrykkelig fastsat, at de hjemsendte Befalingsmænd kunne affædiges som saadanne, og har derfor i § 22 optaget en dertil sigtende Bestemmelse.

Hærlovens § 38, der giver Bestemmelser for Indkaldelsen af værnepligtige Befalingsmænd, har faaet en forandret Stikelse i dette Lovforslags § 22. I Stedet for at Hærloven bestemmer, at hjemsendte værnepligtige Befalingsmænd saavel i Fred som i Krig kun kunne indkaldes samtidig med den Aargang Menige af samme Vaaben, hvortil de høre, er det foreslaaet, at denne indskrænkende Bestemmelse i Reglen kun gjøres gjældende for almindelige Forhold. Naagtet det nemlig er sandsynligt, at de værnepligtige Befalingsmænd ifølge de for deres Tilveiebringelse fastsatte Bestemmelser i Reglen ville blive jævnt fordelt paa alle Aargange, har man dog ikke kunnet se bort fra Muligheden af, at det foreskrevne Antal et enkelt Aar ikke er kommet tilstede, eller at der har været en større Afgang end den sædvanlige; ved Fredsøvelserne vil man kunne afhjælpe en derved opstaaet midlertidig Mangel paa Befalingsmænd ved Afgivelse fra andre Afdelinger, som ikke skulle deltage i Øvelserne, men i Tilfælde af Krigsberedskab vil der ikke være nogen anden Udvei end at indkalde værnepligtige Befalingsmænd af en ældre Aargang. Efter de nu gjældende Bestemmelser kan dette ikke ske, uden at der samtidig hermed indkalbes Menige af samme Aargang, hvad enten Hæren har Brug for dem eller et; det er derfor Hensigten med den her foreslaaede Forandring at gjøre det muligt at undgaa at paabyrde Statskassen en Udgift, som kunde spares, og de Værnepligtige en Tjeneste, som kunde undværes, ved at give Krigsbestyrelsen Bemyndigelse til under overordentlige Forhold at indkalde hjemsendte værnepligtige Befalingsmænd uden samtidig hermed at indkalde Menige af samme Aargang.

Det har navnlig for Reservebataillonerne været et stort Savn, at de ikke ligesom For-